

BEL·LARMÍ RODRÍGUEZ I ARIAS (1895-1997)

Al mes de juny de l'any passat va morir, als 102 anys d'edat, Bel·larmi Rodríguez i Àrias, una de les persones més emblemàtiques de la Reial Acadèmia, que després d'una vida molt activa i destacada en el camp de la neurologia, va dedicar-se plenament a la nostra Corporació, en la qual va assumir el secretariat amb caràcter vitalici.

Tot just acabats els estudis a Barcelona, anà a París, on s'integrà a les escoles més avançades de la neurologia francesa. De retorn a Barcelona, dirigí el primer dispensari de neurologia del Clínic i va ingressar al cos de metges municipals, on va crear un dispensari per a malalts mentals, que acabà sent el Centre Neurològic Municipal, del qual fou director fins a la jubilació. Al costat de Lluís Barraquer i d'Antoni Subirana fundà la Sociedad Española de Neurología, de la qual fou secretari primer i president després. Va intervenir en els principals congressos nacionals i internacionals de l'especialitat i són nombroses les publicacions i llibres sobre els més diversos temes de la neurologia. L'any 1924 fou un dels iniciadors de la *Revista de Medicina de Barcelona*, de la qual fou el secretari i principal editorialista i en la qual es recollí la major part de la producció científica de la medicina catalana, durant 12 anys.

L'any 1934 va ser nomenat professor agregat de la Universitat Autònoma amb caràcter oficial, com a primer professor de Neurologia.

L'any 1936, quan sols comptava 40 anys i es trobava en un punt culminant del seu prestigi, va esclatar la Guerra Civil i tot quedà paralytitzat. Gairebé al final del conflicte, tingué la desgràcia de perdre la seva muller en un dels bombardejos de la ciutat. Poc després, quan entraren els vencedors, fou castigat a ser empresonat i a la pèrdua dels seus càrrecs per haver qualificat de salvatges els seus mètodes de fer la guerra. Per fortuna, uns quants amics es comportaren noblement i aconseguiren treure'l de la presó i restituir-li el càrrec municipal, que no despertava la cobdícia de ningú. Al cap de poc, aquell departament tornava a tenir l'empenta d'abans i brillava

com a quelcom viu enmig de la grisor dels centres oficials d'aleshores.

La Reial Acadèmia va ser de les poques institucions que es va poder mantenir amb una certa independència, gràcies a l'actitud hàbil i decidida dels membres que aleshores la dirigien, de tal forma que cap dels seus membres en va ser expulsat, inclosos tots aquells que havien hagut d'emprendre el camí de l'exili, com el mateix president. A tots se'ls va guardar el lloc, esperant-ne el retorn. Rodríguez i Àrias, que ja n'era corresponent, va ser nomenat numerari l'any 1955 i el 1963, secretari. Tres anys més tard, en vista de la seva tasca extraordinària, es conferí al seu càrrec caràcter de permanència.

L'any 1965, als 70 anys, deixà la direcció de l'Institut Neurològic per a ocupar-se de l'Acadèmia amb dedicació absoluta, cosa que féu amb gran entusiasme i eficiència. Segons em confessava, l'Acadèmia era per a ell no sols un lloc de relació i d'intercanvi d'idees, sinó també una espècie d'oasi o lloc de repòs espiritual, on trobava el necessari reconfortament enmig del difícil i a voltes penós camí de la vida. L'any 1976, en complir 80 anys, l'Acadèmia li dedicà un llibre encapçalat pel president Dr. Pere Domingo, en el qual contribuïrem tots els acadèmics amb sengles articles i finalment, l'any 1984, va ser nomenat president d'honor. Per desgràcia, una afecció ocular progressiva li dificultava les lectures i si bé prosseguí encara algun temps amb funcions de secretari, ho féu amb la col·laboració d'alguns membres de la junta, sobretot del Dr. Joaquim Tornos, que acabà substituint-lo amb encert i eficàcia. Després de l'any 1988, amb la vista gairebé perduda del tot, va retirar-se al seu domicili, amorosament assistit pels seus fills i néts, morint plàcidament a l'edat de 102 anys.

Heus aquí un breu resum de la vida de Bel·larmi Rodríguez i Àrias, l'obra del qual quedarà consignada com a modèlica i la seva persona com a figura estel·lar de la nostra Corporació.

M. BROGGI I VALLÈS